

Acea zi de pe calvar

Jeffersonville

25.09.1960

Mulțumesc, frate Neville. Dumnezeu să te binecuvânteze. Mulțumesc foarte mult. Bună dimineața, prieteni. Este un privilegiu să fiu din nou aici, în această dimineață, și să slujesc Domnului prin predicarea Cuvântului și prin rugăciunea pentru bolnavi. Sunt foarte mulțumitor pentru această zi. Am fost surprins de îndată ce am intrat. A venit un frate și a spus: „Eu nu vreau să fiu ca acei leproși care au fost vindecați.” Este vorba despre fratele Wright. Eu m-am rugat pentru el, și Domnul l-a vindecat pe deplin. A venit plângând și a dat mâna cu mine, și a spus că dorește să mulțumească Domnului pentru că a fost vindecat. El a dorit să se întoarcă și să mulțumească. Totul a trecut. Acum este vindecat pe deplin. Noi suntem recunoscători pentru aceste mărturii.

Charlie, tu și fratele Jeffries, dacă doriți, veniți sus aici și luați loc. Sunteți bineveniți, și nu trebuie să mai stați în picioare. Și celălalt frate de acolo, fratele Wood, vino sus aici... Sunt câteva locuri pe bancă, nu sta în picioare. [...] Noi suntem bucuroși. Cred că s-a spus odată „M-am bucurat când mi s-a spus „Să mergem în casa Domnului.” Pentru un creștin este un privilegiu și o bucurie să meargă la casa Domnului.

Sunt foarte bucuros să văd aici atât de mulți prieteni de-ai mei. Sunt bucuros să-i văd pe fratele și sora Dauch din Ohio. Acolo în spate îi văd pe fratele și sora Armstrong, tot din Ohio. Dumnezeu să vă binecuvânteze și pe voi. Și o, dacă te uiți în jur vezi atât de mulți încât ar fi greu să-i numești pe toți. Soră Hoover, ne bucurăm să te vedem în această dimineață aici, din Kentucky. Și Charlie și Nellie, fratele Jeffries și familia lui, și atâția alții din afara orașului... Așa că în această dimineață așteptăm un timp măreț în Domnul. Așteptăm ca Dumnezeu să ne întâlnească în așa fel încât să ne binecuvânteze sufletele și să ne dăruiască lucrurile de care avem nevoie. Dacă ar fi să-i amintesc pe toți prietenii mei din jur, aproape că mi-ar trebui întreaga dimineață ca s-o fac. Aceasta mă face să mă simt bine...

Ce va fi atunci când vom ajunge în cer, și vom avea acolo părtășie veșnică în jurul tronului lui Dumnezeu, și binecuvântările pe care noi toți le-am dorit fierbinte... Acolo vom purta chipul Său, și cu Duhul Său peste noi ne vom închina Lui și-L vom sluji toată veșnicia, fără să ne plictisim. Gândiți-vă numai: nu există nimic la care v-ați putea gândi, lucruri care să vă placă să le faceți, de care să nu vă plictisiți până la urmă. Charlie, cred că nouă ne place să vânăm veverițe, dar știi că ajungi până la urmă să te plictisești.

Mie-mi place să merg în excursii în munți, dar ajung și eu să mă plictisesc și atunci vreau să fac altceva. Și îmi place să conduc mașina. Câteodată mă simt obosit, și cu nervii la pământ; mă urc în mașină și conduc cântând „Sunt atât de bucuros că pot spune că sunt unul dintre ei.” După o vreme mă plictisesc și atunci revin acasă și mă apuc de altceva. Dar când ne vom închina lui Dumnezeu în Împărăția aceea nouă, acolo nu va fi nici o clipă de plictiseală. Va fi o binecuvântare în continuu. Desigur, atunci vom fi transformați. Nu vom fi cum suntem acum. Vom fi alte făpturi. Așa că ne bucurăm.

Mă gândeam... Nu știu dacă am citat vreodată aceasta. Frate Charlie... Cu ceva timp în urmă am fost cu el în Kentucky, și el a spus „Frate Branham, crezi că în Împărăția de o mie de ani noi vom vâna veverițe?” Eu am spus: „Nu cred, Charlie.” El a spus: „Nouă ne-a plăcut să facem aceasta. Crezi c-o vom face și în Împărăția de 1000 de ani?” Eu am răspuns: „Nu, în Împărăția de o mie de ani nimic nu va mai fi ucis.” Iar el a spus: „Nouă ne place aceasta.” Eu am spus: „Charlie, dacă eu te-aș putea convinge că odată tu ai fost un porc, și ai ajuns să fii o ființă umană, atunci tu ți-ai mai dori să te întorci înapoi și să te bucuri de plăcerile unui porc?” El a spus: „Nu.” Eu am spus: „Vezi, acum ai fi la o stare cu mult mai înaltă decât a unui porc, ești un om, și nu ai mai dori să fii porc.” Am spus: „Acum înmulțește aceasta de zece mii de ori, și cam pe-acolo vei ajunge când vei fi schimbat din starea aceasta în cea viitoare. Nu vei mai dori să fii om.” Așa este. Va fi ceva diferit. Eu mă bucur atât de mult doar gândindu-mă la aceasta, știind că într-o zi ne vom urca mai sus.

Acum, cu voia Domnului, duminica viitoare...Eu voi pleca în Wyoming cu un bun prieten, sau în Idaho cu un bun prieten de-al meu, fratele Minor Arganbright, fratele Clayton Sonnmere, oamenii de

afaceri creștini. O să fiu în Dallas, Texas, la Convenția Glasul Vindecării, și voi vorbi în șapte. Apoi mă întorc să merg în Idaho cu fratele Arganbright și oamenii de afaceri creștini, și poate voi avea o seară în Minneapolis înainte de a pleca, apoi un mic dejun cu oamenii de afaceri creștini. Dacă Domnul îngăduie, în următoarea duminică dimineața vreau să mă întorc din nou aici, și dacă va fi voia Domnului vreau să vorbesc despre tema „Vârtejul de vânt”.

Se pare că toată săptămâna am avut-o pe inimă. Și deunăzi, pe la patru dimineața m-am trezit și am primit acest gând: „Acea zi de pe Golgota.” În dimineața aceasta vreau să vorbesc despre aceasta. „Acea zi de pe Golgota.” Iar acum să deschidem Bibliile în evanghelia sfântului Matei, cap. 27, și vom începe să citim de la versetul 27 ca să avem un context. Apoi, după predică ne vom ruga pentru bolnavi.

De când am fost ultima dată aici, a început să iasă în evidență noul meu fel de slujbă. De la acea adunare am primit mai multe mărturii decât de la oricare alta, cum nu am mai primit de mult. Trebuie să intri în contact cu persoana respectivă, indiferent cât de mult supranatural este arătat. Dar vedeți, vindecarea trebuie să se bazeze pe credința individului. Dacă respectivul are credință, și vede cum Duhul Sfânt spune anumite lucruri în adunare, de exemplu „Tu te numești așa și-așa, și vii din cutare loc, și ai făcut cutare lucru, și va fi așa și-așa” atunci el ar trebui să spună „Acesta trebuie să fie Dumnezeu. Eu primesc vindecarea mea.” Dar în loc de aceasta el zice „Pune-ți mâinile peste mine și roagă-te pentru mine: astfel eu voi fi vindecat.”

Dar în felul acesta am fost noi învățați aici în America. Este biblic dacă credeți așa. Dar în Africa și în alte locuri, de îndată ce se întâmplă ceva supranatural, toți deodată o primesc, acceptă vindecarea lor, pentru că ei n-au fost învățați nimic. Vedeți? Ei n-au fost învățați nici măcar despre vindecare. Iar când văd aceste lucruri, ei știu că există un Dumnezeu viu. Iar dacă El este viu, El este suprem și El vindecă, și cam aceasta este. Căci fundamentul este deja pus, și anume că El

este un Vindecător, și-i vindecă pe oameni. Atunci când ei văd prezența Lui lucrând prin Biserica Sa, ei spun: „Aceasta este! De aceasta avem nevoie.” Dar noi am fost învățați despre punerea mâinilor peste bolnavi, și lucruri de felul acela. Din cauza aceasta lucrurile nu funcționează prea bine în America.

Acum, țineți minte, dacă este voia Domnului, următoarea duminică dimineața... Fratele Neville va anunța desigur, „Un vârtej de vânt”.

Eu v-am dat puțin timp ca să deschideți Scripturile la Matei 27. Să începem să citim de la versetul 27 din Evanghelia lui Matei. Să fim atenți la citire.

„Ostașii dregătorului au dus pe Isus în pretoriu, și au adunat în jurul Lui toată ceata ostașilor. L-au dezbrăcat de hainele Lui, și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap, și I-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El, și ziceau: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!” Și scuipau asupra Lui, și luau trestia și-L băteau în cap. După ce

și-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de haina stacojie, L-au îmbrăcat cu hainele Lui, și L-au dus să-L răstignească. Pe când ieșeau afară din cetate, au întâlnit pe un om din Cirene numit Simon, și l-au silit să ducă crucea lui Isus. Când au ajuns la un loc numit Golgota, care înseamnă: „Locul căpățânii”, I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; dar, când l-a gustat, n-a vrut săbea. După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorți, pentru ca să se împlineascăce fusese vestit prin proorocul care zice: „Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți.” Apoi au șezut jos, și-L păzeau. Și I-au scris deasupra capului vina: „Acesta este Isus, Împăratul Iudeilor.” Împreună cu El, au fost răstigniți doi tâlhari: unul la dreapta și celălalt la stânga Lui. Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap, și ziceau: „Tu, care strici Templul, și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!” Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El, și ziceau: „Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-l scape acum

Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!” Tâlharii care erau răstigniți împreună cu El, îi aruncau aceleași cuvinte de batjocură. De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara. Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, Lama Sabactani?” adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Unii din cei ce stăteau acolo, când au auzit aceste vorbe, au zis: „Strigă pe Ilie!” Și îndată, unul din ei a alergat de a luat un burete, l-a umplut cu oțet, l-a pus într-o trestie, și i-a dat să bea. Dar ceilalți ziceau: „Lasă, să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască.” Isus a strigat iarăși cu glas tare, și Și-a dat duhul. Și îndată perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte, după învierea lui, au intrat în sfânta cetate, și s-au arătat multora. Sutașul, și cei ce păzeau pe Isus împreună cu el, când au văzut cutremurul de pământ și cele întâmplare, s-au înfricoșat foarte tare, și au zis:”Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!”

Să ne plecăm capetele, ca să ne rugăm. Doamne, noi știm că Tu ești Dumnezeu, și după ce am citit acest Cuvânt sfânt, încă mai putem vedea că natura Ta nu s-a schimbat. Tu ești întotdeauna Dumnezeu. Se părea că Isus nu va fi ajutat, că a fost luat cu mâini rele, și a fost bătut, scuipat și luat în răs, și atârnat pe cruce, sângărând, murind. Se părea că nici un ajutor nu va veni de nicăieri, încât chiar El a strigat „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Dar Tu ai acționat atunci când nimic altceva nu ar mai fi putut interveni. Nouă ne este dat să cunoaștem, Doamne, că dacă avem de trecut peste râuri peste care nu putem trece, sau dacă sunt munți peste care nu putem trece, Dumnezeu este specializat în a face lucruri pe care alții nu le pot face. Tu ești un Specialist. Căci Tu cunoști motivul acelei zile de pe Golgota. Tu, fiind Dumnezeu, Cel infinit, ai știut că ceasul acela trebuia să vină. Dar când a venit vremea, atunci Tu ai arătat că ești Dumnezeu. Tu ai arătat cine este Stăpânul.

Tu ai cutremurat pământul, și sfinții care dormeau în pământ au ieșit afară. Tu ai întunecat soarele, l-ai făcut ca întunericul nopții, arătând ca ești Dumnezeu, dar se părea că ai stat liniștit atâta timp. Să învățăm ceva din aceasta: că atâta vreme cât umblăm în Duhul, conduși

de mîna lui Dumnezeu, nu contează ce se pare că nu merge bine, totuși noi avem în față Golgota: Dumnezeu va vorbi la momentul potrivit.

Acum Tată Dumnezeule, cerem iertarea păcatelor și a fărădelegilor noastre. Ne rugăm ca Duhul Tău să ne călăuzească. Condu-ne așa cum Porumbelul a condus Mielul. Să fim ascultători, orice ni s-ar întîmpla, știind că Dumnezeu face toate lucrurile bine, și totul va fi bine.

Fii cu noi azi în această adunare. Ne rugăm ca Tu să-i mîntuiești pe aceia care sunt în poziția necesară pentru a fi mîntuiți, pe aceia care caută salvarea. Uplete-i cu viața veșnică pe cei ce doresc aceasta. Ne rugăm ca Tu să-i vindeci pe cei bolnavi și care suferă, care au venit să caute vindecare. Și noi Te vom lăuda pentru aceasta. Ne rugăm în numele Fiului Tău, Mîntuitorul nostru Isus Hristos. Amin.

Dorim să vă atragem atenția asupra temei pe care am ales-o, „Acea zi de pe Golgota.” Pare puțin nepotrivită pentru timpul acesta. S-ar fi potrivit în vinerea mare. Dar Golgota ar trebui amintit în fiecare zi. Și noi am auzit atît de mult despre acesta, am citit atît de mult despre el. De la începutul timpului, predicatorii au predicat despre aceasta. De-a lungul timpului, cîntăreții au cîntat despre el. Prorocii au prorocit despre el cu mii de ani înainte de a se întîmpla, iar prorocii din timpul acesta arată înapoi spre timpul cînd s-a întîmplat. Este o zi atît de importantă. Este una dintre cele mai importante zile lăsate de Dumnezeu. Și dacă este atît de important Golgota pentru omenire, cred că este bine pentru noi să mergem înapoi și să vedem ce înseamnă pentru noi. Căci sunt sigur că în acest ceas târziu în care trăim, noi căutăm orice lucru important pe care îl putem afla despre Dumnezeu, și suntem aici ca să putem învăța din tot ce putem afla: să vedem ce este pentru noi, și ce a făcut Dumnezeu pentru noi, și să vedem ce a făgăduit El că va face pentru noi. Pentru aceasta venim la biserică.

Din cauza aceasta predică predicatorul. Din cauza aceasta el studiază și meditează la Scriptură, și caută inspirație, pentru că el este un slujitor public al poporului lui Dumnezeu, și el încearcă să găsească
ceva care să ajute poporul lui

Dumnezeu, ceva ce Dumnezeu are de spus poporului Său. S-ar putea să-i osândească pentru păcatele lor, dar le va fi de ajutor ca să-i ridice; ca ei să-și poată părăsi păcatele și apoi să se ridice să slujească Domnului. Iar predicatorii să caute aceste lucruri.

Dacă această zi este atât de importantă, este una din cele mai mărețe zile, să privim la trei lucruri. Am putea lua în considerare sute de lucruri. Dar în această dimineață am ales trei lucruri vitale la care dorim să privim în următoarele momente – ce înseamnă pentru noi Golgota. Și mă rog ca aceasta să osândească pe fiecare păcătos care este prezent aici, pe fiecare sfânt de aici să-l facă să îngenuncheze, credința fiecărui bolnav să se înalțe spre Dumnezeu și să plece de aici vindecăt, fiecare păcătos să fie mântuit, fiecare decăzut să se întoarcă și să se rușineze de sine însuși, și fiecare sfânt să se bucure, și să capete din nou putere și speranță.

Golgota înseamnă pentru noi și pentru lume un lucru mare și important, și anume, acolo a fost rezolvată odată pentru totdeauna problema păcatului. Omul a fost găsit vinovat de păcat, iar păcatul are o pedeapsă pe care nimeni n-a putut s-o plătească. Pedeapsa era atât de mare încât nimeni nu o putea plăti. Eu cred cu adevărat că Dumnezeu a hotărât astfel, ca pedeapsa să fie atât de mare, încât nici un om nu a putut-o plăti, astfel că a putut s-o facă El însuși. Pedeapsa păcatului era moartea. Noi toți am fost născuți în păcat, întruchiparea fărădelegii, și am venit în lume spunând minciuni. De aceea nici unul dintre noi nu era vrednic; pe pământ nu s-a găsit nimeni vrednic.

Și începutul păcatului nu a fost pe pământ. Păcatul a început în cer. Lucifer, diavolul, înainte ca el să lovească pământul, a fost o creatură condamnată pentru neascultarea sa. Păcatul a început în cer, unde Dumnezeu a pus îngerii pe aceeași bază ca și omul. Cunoștință, pomul cunoștinței... Pomul Vieții, și pomul cunoștinței, de unde omul a putut alege. Iar când Lucifer a ales, el a vrut ceva mai bun decât avea Dumnezeu. Aceasta a provocat necazul.

Și pentru păcat era o cerință. Cerința era moartea. Moartea era pedeapsa... Am putea intra mai mult în detalii despre aceasta, pentru că eu nu cred că există decât o moarte. Există o viață. Și eu cred că un om care are viața veșnică nu poate muri, și cred că există o anihilare completă a sufletului care păcătuiește, pentru că Biblia spune: „Sufletul

care păcătuiește va muri.” Nu omul, ci sufletul care păcătuiește. Astfel, Satan trebuie cu siguranță să moară, ca să fie nimicim complet. Eu nu sunt de acord cu universalistii care spun că Satana va fi mântuit. El a păcătuit, și de la el a pornit păcatul. Sufletul lui a păcătuit, și el a fost un duh. Acel duh va fi total anihilat, ca să nu mai rămână nimic din el.

Iar când păcatul a lovit pământul, la început, ca un înveliș de întuneric căzut din cer, acesta a paralizat pământul. A aruncat în robie toată creația lui Dumnezeu, fiecare făptură de pe pământ. Omul a fost sub robia morții, a bolii, a necazurilor, a întristărilor. Toată natura a căzut. Păcatul a fost ca un anestezie care a paralizat pământul. Și atunci noi am fost fără speranță, căci fiecare făptură a fost supusă la aceasta, și la fel a fost cu fiecare născut pe pământ. Astfel, trebuia să vină de undeva de unde nu era păcat. Nu putea să vină de pe pământ. Unul dintre noi nu l-ar putea răscumpăra pe altul. Trebuia să vină de la altul. De aceea, când omul și-a dat seama că a fost despărțit de Dumnezeuul său, el a devenit un pribeag. Ei au plâns, s-au trudit, au pribegit prin munți și prin deșert căutând un oraș al cărui Ziditor era Dumnezeu. Omul a știut că dacă vreodată va ajunge din nou în prezența lui Dumnezeu, ar putea discuta despre aceasta cu El. Dar nu era nici o cale înapoi. El a fost pierdut. Nu știa încotro s-o apuce, astfel că a pribegit, încercând să găsească o cale înapoi spre locul acela. Ceva din interiorul său îi spunea că el vine dintr-un loc desăvârșit.

Nu există nimeni de aici, și nici dintre cei care vor asculta înregistrările acestea, care să nu caute acea desăvârșire. Voi vă plătiți facturile; credeți că așa o veți rezolva. După ce vă achitați polițele, cineva se îmbolnăvește în familia voastră. Când se termină cu boala, aveți mai multe polițe de plătit. Primul lucru pe care-l știți, este că părul încărunțește, și voi vreți să întineriți din nou. Și tot timpul este ceva, în mod constant, din cauza valului de păcat. Dar pentru că în inima voastră căutați ceva, aceasta arată că undeva este desăvârșirea. Este ceva undeva.

De multe ori acesta este motivul pentru care păcătosul încă mai rătăcește și astăzi. O frumoasă fată tânără își va tăia buclele părului ca să fie populară, se va machia ca să fie drăguță, se va îmbrăca în așa fel încât să-și pună în evidență formele, pentru că acesta este singurul lucru pe care-l găsește, în încercarea ei de a găsi ceva care să se întoarcă la ea.

Ea îi poate face pe bărbați să fluiere după ea, să se întoarcă după ea, să cocheteze cu ea. Tinerii vor face aceleași lucruri: vor încerca să le atragă. Vecinii vor construi o casă și o vor aranja într-un anume fel, pentru că va arăta puțin mai bine decât a vecinului. Aceasta se întâmplă tot timpul. Noi căutăm ceva, și tot timpul se găsește altceva puțin mai bun.

Tânăra va găsi o tânără mai populară decât ea. Vecinul va găsi o casă care arată mai bine decât a lui. Femeia va găsi o altă femeie îmbrăcată într-un anume fel, și care arată mai bine decât ea. Este ceva în noi care caută ceva, și aceasta arată că suntem pierduți. Vrem să găsim acel ceva care să ne aducă acea satisfacție, ca să ne astâmpărăm foamea din interior. Dar se pare că nu putem găsi acel ceva. Oamenii au încercat aceasta de-a lungul timpului. Au plâns după aceasta, au strigat, au făcut tot ce-au știut ei, dar încă nu au găsit nimic, rătăcind prin lume.

În sfârșit într-o zi, în ziua aceea la Golgota, a fost Unul care a venit din Slavă, Unul pe nume Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu care a venit din slavă, și aceasta a dat naștere Golgotei. Aceea a fost ziua în care s-a plătit prețul, și problema păcatului a fost rezolvată pentru totdeauna, și a fost deschisă calea spre acest lucru după care noi însetam și înfometam. Aceasta a adus satisfacția. Nici un om care înțelege ce sa întâmplat la Golgota, nu mai poate fi același. Când ajunge în locul acela, găsește acolo tot ceea ce și-a dorit vreodată. A fost o zi atât de importantă, și un lucru atât de important, încât a zguduit lumea. Când Isus a murit la Golgota, și a rezolvat problema păcatului, aceasta a zguduit lumea ca niciodată înainte.

Această lume păcătoasă a avut o pană de curent. Soarele a apus în mijlocul zilei, a suferit o neurastenție. Stâncile s-au cutremurat, munții s-au despicat, și trupurile moarte s-au ivit dintr-o dată din mormânt. Ce a provocat aceasta? Dumnezeu a dat lovitura. El l-a lovit pentru totdeauna pe acel animal numit Satan. De atunci el este mai pornit, pentru că aceasta a adus omenirii Lumină. Și oricine știe că un animal rănit este mai rău. Satan a fost făcut „knock out” la Golgota. Pământul a dovedit că a fost așa. Cel mai mare preț care s-a plătit vreodată, și Singurul care ar fi putut plăti, a venit și a făcut-o la

Golgota. Acolo s-a plătit prețul cel mare. Acesta este unul dintre lucruri.

Dumnezeu a cerut-o. Nici un om nu a fost vrednic. Nici un om nu a fost în stare. Nici un om nu a putut s-o facă. Și însuși Dumnezeu a venit, a devenit om, și a trăit o viață omenească cu dorințe omenești, și a fost crucificat la Golgota, și acolo, când Satana a crezut că El n-o va face,... El a mers în Ghetsimani, și a suferit cea mai mare încercare posibilă, a trecut prin aceasta ca orice om, dar El a plătit prețul; asta a întunecat pământul ca un anesteziec pentru o operație. Când medicul dă unui om un anesteziec, acesta devine inconștient. Iar când Dumnezeu și-a operat biserica, lumea a luat un anesteziec.

Natura a suferit o convulsie. Nu este de mirare, Dumnezeu în trup omenesc, murea. Era ceasul pe care îl aștepta lumea, și totuși mulți dintre ei nu au știut. La fel este și astăzi. Mulți așteaptă aceste lucruri, și totuși nu le recunosc. Ei nu văd limpede calea de scăpare. Ei încă încearcă să-și găsească scăparea în plăcerile și lucrurile lumii.

Au fost multe indicatoare care au arătat către ziua aceea, multe prevestiri. Acesta a fost simbolizată prin miel, prin taur, prin turturea, și prin toate aceste lucruri; dar toate acestea nu au putut zdrobi cea strângere a morții. Căci Satana a avut pământul, chiar stâncile acelea de pucioasă aprinsă, pe care se plimba odată-n sus și-n jos. Lucifer a fost fiul dimineții, și el a umblat pe pământ când acesta era ca un vulcan aprins. Aceleași stânci care s-au răcit, au erupt din pământ când Isus a murit la Golgota. Prețul a fost plătit, și robia Satanei a încetat.

Dumnezeu i-a dăruit omului o cale înapoi spre ceea ce căuta el. El nu mai trebuia să plângă. El i-a rupt spatele Satanei la Golgota, a învins păcatul, boala...și aceasta aduce înapoi în prezența lui Dumnezeu fiecare ființă muritoare de pe pământ, cu păcatele iertate. Halleluiah. Păcatele noastre sunt iertate. Satan nu ne mai poate întuneca privirea către Dumnezeu. S-a făcut o cale. Acolo s-a creat o linie telefonică. Este un fir spre slavă. Fiecare persoană are acces la el. Dacă omul este plin de păcat, aceasta îl conectează la „Centrala cea veche”. Lui i se poate ierta păcatul. Nu numai atât, ci pentru păcatul acela s-a plătit. Slavă! Nu trebuie să spui „Eu nu sunt vrednic.” Sigur că nu ești. N-ai fi putut fi

niciodată. Dar Unul vrednic a luat locul tău. Tu ești liber. Nu mai trebuie să rătăcești. Nu trebuie să mai cauți plăceri aici pe pământ.

Căci, Este un izvor umplut cu sânge Din venele lui Emanuel; Când păcătoșii plonjează sub șuvoi Își pierd toate petele vinovăției. Nu trebuie să fii pierdut; există o cale numită calea cea sfântă. Cel necurat nu trece pe ea Căci mai întâi trece pe la izvor. Apoi el intră pe cale.

El a zdrobit puterile Satanei. El a deschis ușile închisorii iadului. Pentru fiecare om care a fost închis aici pe pământ în închisori, temându-se de moarte, pe Golgota El a deschis porțile acelor celule, și a eliberat fiecare prizonier. Tu nu trebuie să mai fii tras în jos de păcat. Tu nu mai trebuie să-ți dai păcatului mădularele tale: să bei, să fumezi, să joci jocuri de noroc, să minți. Tu poți fi sincer, drept, corect, și Satan nu poate face nimic; pentru că ai apucat o ancoră. Este ancorată în Stânca Veacurilor. Nimic nu te poate mișca de aici. Nici un vânt nu te poate mișca. Nimic, nici măcar moartea nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus.

Aceasta este semnificația Golgotei. Oamenii care erau în robie au fost eliberați. Oamenii care erau odată sub frica morții, nu se mai tem de moarte. Un om care râvnește după un oraș al cărui Ziditor este Dumnezeu, poate pași pe cale și se poate îndrepta spre cer, pentru că este liber. Halleluiah. El este răscumpărat. El nu trebuie să mai rătăcească, pentru că există o cale ca să știi dacă ești sau nu ești bine. Dumnezeu ne dă viață. Păcatele noastre s-au dus. Ziua aceea de la Golgota a plătit prețul. Văzând toate acestea, nu-i de mirare că poetul a scris,

Stânci despicate și ceruri întunecate, Mântuitorul meu Și-a plecat capul și a murit. Perdeaua dată la o parte calea a descoperit Spre bucurii cerești și spre-o zi fără' de sfârșit.

Avraam nu mai trebuie să rătăcească prin țară căutând un oraș. Păcătosul nu mai trebuie să-și pună întrebarea dacă poate să fie mântuit. Bolnavul nu trebuie să se mai întrebe dacă poate fi vindecat. Perdeaua din ziua aceea de la Golgota, a descoperit calea spre biruința deplină. Dumnezeu ne dă puterile Duhului Său, ca să trăim biruitori peste aceste toate aceste lucruri; ne cere numai s-o credem. Aceasta sa întâmplat în ziua aceea de pe Golgota. Nu a mai fost niciodată o zi ca aceea. Nici nu va mai fi vreodată. Nu mai este nevoie. Prețul a fost plătit, și noi suntem

răscumpărați. Mulțumiri lui Dumnezeu, noi suntem răscumpărați. Nu mai trebuie să-ți pui întrebări, sau să mai bâjbâi. Totul a fost luat. Perdeaua a fost trasă și noi suntem pe cale, nu ca să ne punem întrebări, ci doar să credem și să pășim înainte. Noi mergem chiar în prezența lui Dumnezeu.

Avraam și alții, pe când căutau orașul, au știut că ei veneau de undeva. Ceva s-a întâmplat. Ei trăiau pe un pământ paralizat. Au venit cutremure, furtuni, războaie și masacre. Lupul omora mielul ca să-l mănânce iar leul omora taurul. Aceasta nu arăta bine. Era ceva greșit. El a știut că ceva era greșit. Un frate îl omora pe celălalt. Tatăl l-a ucis pe fiu, fiul și-a ucis tatăl. Ceva nu merge bine. El îmbătrânește. Boala vine peste el. El este în robie. Arborii cresc, dar nu sunt nemuritori. Ei mor. Munții se schimbă. Mările seacă. Ceva nu mergea bine, și el a căutat un loc, un oraș în care să nu se mai întâmple astfel de lucruri; a știut că dacă ar putea ajunge înapoi în prezența Celui care a făcut lucrurile bine, ar fi putut discuta cu El despre aceasta.

O, ce privilegiu pentru păcătos să știe că acum a găsit calea. Ziua aceea la Golgota, a deschis calea. Golgota ți-a oferit pe gratis ceea ce au căutat toți acei patriarhi. Cum ai putea să refuzi? Cum ai putea să refuzi așa ceva și să te unești cu un cult? Ai putea să înlocuiești aceasta cu un substitut, cu plăcerile lumii? De ce să nu o primești? Perdeaua dată la o parte îl aduce pe om direct înapoi în prezența lui Dumnezeu, fără nici un păcat, și așterne înaintea lui un drum spre lucrul căutat de el: spre cer, spre slavă, spre pace, viață veșnică, totul este chiar în fața lui.

Acea zi a fost lovitura mortală pentru puterea Satanei. Totul s-a sfârșit. Îl pot vedea pe El acolo. El a fost Mielul Edenului; când Abel a adus o jertfă mai bună decât Cain, mielul acela închipuia pe Hristos. Probabil că el a pus pe umerii acelui miel lemnul viței de vie, l-a târât pe stâncă, a luat o piatră pe care a folosit-o ca pe un cuțit, i-a dat capul pe spate, și l-a măcelărit până când a murit, și lâna i-a fost spălată cu propriul său sânge. El s-a tăvălit în sângele său. Era o prefigurare. Dar în ziua aceea la Golgota, nu a mai fost un Miel de pe acest pământ, ci acolo murea Mielul lui Dumnezeu, tăvălindu-se în

propriul Său sânge. Lumea l-a bătut și l-a scuipat, l-a trântit, și sângele-i curgea prin buclele părului...

Când a murit mielul lui Abel, acesta a murit vorbind o limbă pe care Abel n-a putut s-o înțeleagă. El behăia. Iar când în ziua aceea de la Golgota a murit Mielul lui Dumnezeu, El a vorbit într-o limbă și nu a fost înțeles. „Dumnezeul Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce m-ai părăsit?” Era Mielul lui Dumnezeu, bătut și înjunghiat. Era chiar Mielul pe care l-a avut în minte Abel, când a văzut sămânța făgăduită a femeii. El a fost Mielul pe care l-a văzut Daniel dezlipindu-se din munte, fără ajutorul vreunei mâini. El a fost roata pe care a văzut-o prorocul în mijlocul altei roți. Tot ceea ce au văzut ei mai dinainte, s-a întâmplat în ziua aceea la Golgota. Aceasta scos la iveală lucrul acela mareț. Prin aceasta i s-a dat Satanei lovitura de grație.

Mai întâi, să vedem ce a însemnat ziua aceea. Apoi să vedem ce a făcut pentru noi ziua aceea. Și în al treilea rând să privim la ceea ce s-ar cuveni să facem noi pentru ziua aceea.

Mai întâi să privim acolo, căci este o zi măreață, cea mai măreață dintre toate. Prețul păcatului a fost plătit. Puterea Satanei a fost zdrobită. Iar acum vrem să vedem ce să facem noi ca răspuns la aceasta. Acum, când Isus a murit pe Golgota în ziua aceea, El nu numai că a plătit prețul pentru păcatele noastre, ci a plătit și prețul pentru a face o cale ca noi să-L putem urma. Căci după cum în trecut primul Adam a fost condus de Duhul care avea controlul asupra întregii naturi – așa și noi, cel de-al doilea Adam, sau omul din pământ, am fost mântuiți de Hristos în acea zi pe Golgota, pentru a-L putea urma.

Când El a murit pe Golgota, a pregătit un drum. El a dat Duhul, Duhul Sfânt care a fost trimis înapoi pe pământ, ca tu și eu să trăim prin El. Pentru noi Golgota înseamnă a-L urma pe El.

Mai întâi privim acolo. Vedem ce a făcut pentru noi, și acum vedem ce trebuie să facem noi în privința aceasta. Ce trebuie să faci tu și eu? Noi spunem: „Eu apreciez aceasta. Este foarte bine.” Dar noi trebuie s-o primim. Iar a primi aceasta înseamnă a primi persoana Lui, pe Hristos în inimile noastre. Atunci suntem liberi de păcat. De aceea, păcatul nu ne mai încătușează. Ca și cum n-am fi păcătuit niciodată. Jertfa desăvârșită ne-a făcut desăvârșiți. Căci Isus a spus: „Fiți

desăvârșiți, după cum Tatăl vostru ceresc este desăvârșit.” Acolo nu mai este nimic de făcut, ci noi suntem făcuți desăvârșiți în prezența lui Dumnezeu.

Acum, iată unde ne pierdem poziția noastră. Dacă nu veghem, încercăm să privim înapoi la ceea ce am fost; și câtă vreme privim la ceea ce am fost, jertfa nu înseamnă nimic pentru noi. O, biserică, nu poți să înțelegi? Eu nu aș încerca... Eu n-aș încerca să fac lucrul acesta; eu nu pot, și nici voi nu puteți. Nu-i nevoie să încercați. Câtă vreme priviți la voi, la ceea ce ați făcut voi, n-are rost să încercați nimic. Sunteți pierduți de la început. Dar nu priviți la ceea ce ați făcut voi, ci priviți la ceea ce a făcut pentru voi ziua aceea de la Golgota. A plătit prețul vostru. A rezolvat problema. Dacă ar fi păcatele voastre precum cârmâzul, se vor face albe ca zăpada. Atunci voi nu mai aveți păcat. Sunteți cu desăvârșire fără păcat. Nu contează ce ați făcut, sau ce faceți, voi totuși sunteți fără păcat. Câtă vreme L-ați primit pe Isus Hristos ca Mântuitor al vostru, păcatele voastre sunt iertate. Orice este iertat, este iertat și uitat. Atunci ce face aceasta? Prin aceasta ajungi în Duhul, la starea ca să-l poți urma pe El, să acționezi ca și El, pentru alții care urmează.

El a fost un Om, Omul desăvârșit. Și-a dat viața Lui și v-a lăsat un exemplu. Acum, ce trebuie să facem noi. Primul lucru pe care vreau să-l spun este acesta: Isus nu a trăit niciodată pentru Sine. El a trăit pentru alții. Aceasta este Viața Veșnică. E bine când ziceți că mergeți la bisericăși faceți lucruri bune. Dar când trăiești pentru tine, nu ai viață veșnică. Viața veșnică înseamnă să trăiești pentru alții. Aceasta s-a dovedit când El a venit ca Miel al lui Dumnezeu. El a trăit și a avut Viața Veșnică pentru că nu a trăit pentru Sine, ci pentru alții. Și primind ziua aceea a Golgotei, voi primiți viața veșnică, și nu mai trăiți pentru voi. Trăiți pentru alții.

Cineva a spus „Cum poți să permiți ca oricine să te facă în toate felurile?” Voi nu mai trăiți pentru voi. Trăiești pentru alții, ca ei să fie mântuiți. Voi ați devenit fii. Problema este că biserica a uitat că ei sunt fii. Voi sunteți fii. Voi luați locul lui Hristos. Sunteți fii, deci nu mai trăiți pentru voi: trăiți pentru alții! „Frate Branham, pentru acest frate eu pot trăi, pentru că el este un om cumsecade.” Nu aceasta este! Trăiește pentru acela care te urăște! Trăiește pentru aceia care dacă ar putea să te

omoare, ar face-o. Aceasta au făcut cu El. Ei L-au omorât, și El a murit ca să-i poată salva. Aceea este viața veșnică. Când aceasta este în inima ta, atunci tu ești față-n față cu cerul. Tu jertfești lucrurile tale, le dai așa cum oaia își dă lâna. Voi priviți spre Golgota.

Eu sper că aceasta vă ajută să ajungeți la.... Aceasta trebuie să facă toți oamenii: să vedeți ce sunteți voi, și care este scopul. La biserică nu vii doar ca să cânti. Biserica este un loc al corecturii. Judecata începe din casa lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne socotim morți și vii pentru Hristos. Atunci El a creat posibilitatea ca noi să ne putem jertfi pentru a-L sluji, pentru a-L urma. Dacă îl urmăm pe El, noi trăim viața pe care a dus-o El. Aceasta este minunat. Isus a vorbit despre aceasta. Lăsați-mă să vă dau niște citate în legătura aceasta. Nu pierdeți aceasta!

Isus a spus că-i va despărți pe oameni, cum se despart oile de capre, și va spune caprelor „Treceți la stânga.” Și oilor le va spune „Stați la dreapta.” Și a spus caprelor „Plecați de la Mine, pentru că Mi-a fost foame, și nu Mi-ați dat să mănânc. Am fost în închisoare, și nu ați venit să Mă vedeți. Am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat. Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau. Am fost bolnav, și nu M-ați vizitat. Așa că, plecați de la mine.” Iar oilor le-a spus: „Mi-a fost foame, și mi-ați dat să mănânc. Am fost gol și mi-ați dat haine. Am fost bolnav și mi-ați slujit.” Și observați, nu pierdeți aceasta, biserică. Păstrați-o în inima voastră pentru totdeauna. Lucrurile au fost făcute inconștient. Aceia nu au făcut-o ca pe o obligație. Un om care-ți dă ceva pentru că așa trebuie, sau un om care-ți dă de mâncare pentru că așa trebuie să facă, are o concepție egoistă. Acesta trebuie să fie modul vostru de viață, să curgă automat.

Oile au fost atât de surprinse încât au spus: „Doamne, când Ți-a fost Ție foame și noi ți-am dat să mănânci? Când ai fost Tu gol, și Te-am îmbrăcat noi? Când Ți-a fost sete și noi Ți-am dat să bei? Când ai fost Tu bolnav și noi Ți-am slujit?” Ei au făcut aceste lucruri atât de automat, din dragoste – era pur și simplu viața lor. Dumnezeu, fă ca oamenii să vadă ce a făcut pentru noi Golgota. Totul a fost atât de natural: „Când Doamne? Noi n-am știut că am făcut așa ceva.” Priviți

la ce a răspuns Isus: „ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” O viață altruistă, nu să stai să te mai gândești, ci voi sunteți atât de morți față de lucrurile acestei lumi, și atât de vii în Hristos, încât aceste lucruri se întâmplă automat. Le faceți pur și simplu.

Acum, eu spun: „Când Domnul vrea să fac aceasta...” Dar nu este așa. Voi sunteți pur și simplu o parte din El. Duhul Lui este în voi și voi acționați ca și El. Faceți-o, pur și simplu. „Multe căi par bune omului, dar la urmă duc la moarte. Nu toți cei ce spun „Doamne, Doamne, vor intra, ci aceia care fac voia Tatălui Meu”, din inimă, de bună voie. Ziua aceea ce la Golgota a plătit prețul ca noi să putem ajunge la starea aceasta. Nu să spui „Știi, odată văduva Jones a rămas fără cărbuni, iar eu i-am cumpărat câțiva. O, îți spun, am văzut un frate care avea nevoie de un costum de haine, iar eu am mers și i-am cumpărat. Dumnezeu să fie binecuvântat, eu sunt un creștin.” Oh, săracii de voi, voi sunteți fățarnici. Să nu știe stânga ce face dreapta. Să fiți atât de morți în Hristos, încât

s-o faceți automat. Este natura voastră. Așa sunteți făcuți. O faceți automat. Este pur și simplu viața care este în voi. Voi sunteți atât de predați Duhului încât acesta pur și simplu trăiește în voi.

Oh, voi simțiți acel Duh binecuvântat, viața aceea „Nu mai trăiesc eu” a spus Pavel, „ci Hristos trăiește în mine”. Totul vine de la sine. „Păi eu îți spun, frate Branham. Noi suntem creștini. Noi îi ajutăm pe oamenii aceștia.” Să vă fie rușine! Acela nu este creștinism. Creștinismul este ceva ce pur și simplu vine de la sine. Voi uitați toate aceste lucruri și le faceți pur și simplu. Hristos Și-a predat viața pe deplin lui Dumnezeu.

El S-a dat pe Sine ca un Slujitor public al oamenilor. Și-a dat viața de bunăvoie. Nu era obligat s-o facă. El n-a făcut-o de silă. N-a spus: „Fraților, ar trebui să mă prețuiți pentru că Eu vin să mor pentru voi!” El n-a spus niciodată un cuvânt despre aceasta. El a murit oricum, pentru că Dumnezeu era în El. Dumnezeu este în noi. Dumnezeu care este în noi, ne face să-i luăm în considerare și pe alții.

De partea cealaltă erau caprele. Una dintre ele va zice: „Păi Doamne, eu am făcut aceasta, am făcut cealaltă.” El a răspuns: „Plecați

de la Mine, voi, lucrători ai fărădelegii, niciodată nu v-am cunoscut.” Dacă biserica ar înțelege că nu este ceva ce încercați să faceți voi, ci este ceva născut în voi.

Prietenii mei penticostali, iertați-mă. Eu sunt penticostal, dar prietenii mei penticostali au ajuns până acolo încât trebuie să fie multă muzică ritmată, să se bată din palme, să fie niște formații care să cânte astfel de muzică, sau să fie niște tamburine, ca să scoată un strigăt. Acestea sunt numai lucruri emoționale. Ei dau drumul la muzică înainte de a pleca la luptă, pentru ca oamenii să intre în atmosfera luptei. Eu cred în muzică. Cred în a bate din palme. Cred în aceste lucruri, acestea sunt adevărate. Ar trebui să le avem, dar voi ați lăsat nefăcute lucrurile mari. Acea viață care se jertfește, pe care o trăiește Dumnezeu în voi, care face automat ceea ce este corect, pentru că este corect. Nici măcar nu se gândește s-o facă, ci pur și simplu o trăiește. Atunci priviți... Voi vedeți ce se întâmplă, voi sunteți pe cale. Pentru voi Golgota aceasta înseamnă: pe calea care a fost deschisă pentru voi în ziua aceea.

Acum să țineți minte că nu puteți fi jumătate capră și jumătate oaie. Ele nu se vor amesteca. Sunt mulți care spun: „Știi ceva? Noi avem o organizație în grupul nostru. Noi îi ajutăm pe săraci.” Aceasta-i bine, dar voi vă lăudați singuri. N-o faceți. Faceți milostenie în taină. Isus a spus-o. Să fie ceva care să curgă din voi în mod automat. Ca și cum te duci să bei apă. Ți-e sete. Dacă celuilalt îi e sete, tu te gândești și la el. Dacă celălalt este în nevoie, te gândești la el ca și cum te-ai gândi la tine, și nu faci mare tam-tam, ci pur și simplu trăiești.

Nu puteți fi jumătate oaie, jumătate capră. Așa că dacă spuneți „Biserica noastră are o organizație. Noi dăm pentru săraci. Facem aceasta și cealaltă!” Dacă faceți aceasta fără a avea în voi viața lui Hristos, degeaba o faceți. Pavel a spus în 1 Corinteni 13, „Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” Este tare, dar este adevărul. Trebuie să ajungeți acolo. Recunoașteți ce a făcut pentru voi Golgota.

Noi privim la aceasta și spunem: „Da, e bine.” Nu aceasta este! Dacă acel Fiu al lui Dumnezeu a trebuit să meargă la Golgota să fie răstignit, fiecare fiu care vine, trebuie să meargă la un Golgota. Și el trebuie să aibă un Golgota. Trebuie să aveți acea zi a Golgotei. Eu

trebuie să am ziua aceea a Golgotei. Aceea rezolvă problema păcatului. Nu să dai mâna cu predicatorul, nu să tremuri în biserică, nu să intri cu o scrisoare de recomandare, sau printr-un act religios, ci prin naștere. El n-a dat niciodată un crez. El a dat o naștere. Prin aceasta intrăm. Apoi de acolo noi trăim automat o viață creștină.

Acum, altă remarcă... Jumătate capră, jumătate oaie... Nu se poate așa, ori ești capră ori ești oaie. Dacă tu faci fapte bune, și crezi că acestea te vor ajuta să intri, atunci nu ar fi trebuit să existe o zi a Golgotei. Legea a dat acele lucruri. Dar prin ziua Golgotei noi nu putem fi numai membri în biserică, ci fii și fiice ai lui Dumnezeu. Aceasta a fost ziua Golgotei. Aceasta înseamnă pentru voi. Ca voi să puteți proceda ca Isus... Un râu nu curge în sus și-n jos în același timp. Râul curge într-un singur sens, și la fel și Duhul lui Dumnezeu.

În încheiere, priviți-L pe Isus. El a spus: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu măduc la Tatăl.” Eu nu spun aceasta prea mult aici în biserică; voi înțelegeți. Dar aceste mesaje sunt înregistrate. Zeci de mii le vor asculta. Voi răspunde acum criticilor. Deseori ei au spus: „Tu crezi Biblia? Isus a spus ‘Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.’”

Cât de rea poate deveni starea ta? Cât de departe de deosebire poți pribegi tu cu teologia ta intelectuală și cu concepția rațională? Prietenii mei scumpi și pierduți, nu puteți înțelege că Biblia se interpretează duhovnicește? Isus a mulțumit Tatălui că a ascuns lucrurile de cei înțelepți și învățați, și le-a descoperit copilașilor, celor ce vin la Golgota.

Uitați-vă cum a vorbit Isus: „Lucrările pe care le fac Eu” – El le face chiar acum: vindecarea bolnavilor, învierea morților, deschiderea ochilor orbilor – „aceste lucrări le veți face și voi. Le veți face dacă credeți în Mine. Le veți face pe acestea, și veți face altele și mai mari, pentru că Eu Mă duc la Tatăl Meu. Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea. Eu voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul lumii. Nu vă voi lăsa orfani. Voi ruga pe Tatăl. El vă va trimite un al Mângâietor, pe Duhul Sfânt, pe care lumea nu-L poate primi, dar

voi Îl puteți primi.”

Observați acum, puterea din biserică urma să aibă lucrări mai mari, nu numai ca bolnavii să fie vindecați prin rugăciune, dracii să fie scoși prin rugăciune, ci viața veșnică să fie dată credincioșilor. Duhul Sfânt a venit și a fost dat bisericii ca să împărtășească (să dea) viața. Oh, aceasta a însemnat Golgota. A luat bărbații și femeile depravate și i-a înălțat până acolo încât ei sunt fii și fiice ai lui Dumnezeu care vindecă bolnavii și împărtășesc viața veșnică. Prin faptul că Duhul Sfânt a fost dat credincioșilor ascultători, oameni care altădată au fost necredincioși, au fost făcuți credincioși și împărtășesc Viața Veșnică (și altora – n.tr.).

Este un lucru mai mare decât a spune acestei femei care zace aici bolnavă: „Eu mă pot ruga rugăciunea credinței.” – și ea va fi vindecată. Acesta este un lucru mare. Aceasta făcea El atunci, dar a spus: „Voi veți face lucrări mai mari decât acestea. Vă voi da putere nu doar să înviați morții, pentru o vreme, ci să le dați viața veșnică, pe care o vor avea pentru totdeauna.” Oameni orbi, nenorociți, cum vă scapă aceasta? Nu vedeți care este lucrarea mai mare? Cel mai mare lucru care se putea întâmpla, era ca viața veșnică să fie dată (transmisă) oamenilor.

Ce este viața veșnică? Viața pe care a trăit-o El, care era în El: să fie dată și altora. Poate un om s-o facă? Un Fiu al lui Dumnezeu poate! Isus a spus: „Celor ce le veți ierta păcatele, le vor fi iertate. Celor ce le veți ținea, vor fi ținute.” Aici este greșeala cea mare a bisericii catolice, și a multor altora. Ei spun „Eu îți iert păcatele.” Dar nu despre aceasta era vorba. Cum se iertau păcatele în Biblie? Petru a răspuns la această întrebare în ziua de Rusalii. Ei au spus: „Ce să facem ca să fim mântuiți? Cum putem primi și noi ceea ce aveți voi toți?” El a dat rețeta. Le-a spus ce să facă. „Fiecare din voi să se pocăiască față de Dumnezeu, și să fie botezat în Numele lui Isus Hristos.” Pentru ce? „Iertarea păcatelor.” Aici sunt lucrările acelea mai mari.

În această dimineață, câți dintre voi, predicatori, câți dintre cei ce ascultați banda, sunteți gata să mergeți la Golgota, și să priviți ce a făcut Dumnezeu pentru voi, și să vă părăsiți crezurile voastre cultice (denominaționale), și să predicați evanghelia? Halleluiah. Acum este în mâinile voastre. Ce veți face cu aceasta? Pocăința și iertarea păcatelor

trebuie predicate în numele Lui întregii lumi, începând din Ierusalim. Halleluia, aici o aveți. Ce înseamnă pentru voi Golgota? Ce a făcut ziua aceea pentru voi? V-a umplut de teologie? Te-a îngâmfat, sau a făcut din tine un creștin? Totul este plătit. Aleluia. Păcatele sunt iertate. Îți mulțumesc, Isuse. Voi veți face lucrări mai mari decât acestea. Lucrări mai mari, iertarea păcatelor în Numele lui Isus Hristos. Dar crezurile, cultele voastre și așa mai departe v-au legat într-un loc unde încă mai cochetați cu lumea.

Arată-mi un bărbat sau o femeie care poate să meargă la Golgota și apoi să încerce să-și dea importanță pentru că cineva a zis ceva. Cum ați putea privi în felul acesta la Golgota? Cum puteți trăi Golgota și să vă întoarceți îngâmfati și plini de mândrie? Cum puteți fi apoi o marionetă a unui cult, sau să predicați vreo doctrină omenească? De ce nu te smerește aceasta față de Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă vreodată mergi acolo, vei veni de acolo smerit. Cum poți să dorești să fii cineva important în organizația ta, cu o pană la pălărie, când Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu s-a smerit până la un trup bătut, o față scuipată, și ei l-au dezbrăcat și l-au răstignit înaintea lumii, disprețuind rușinea? Cum puteți merge la Golgota și să veniți de acolo în alt fel decât a fost El: ocară și rușine? Oh, voi spuneți: „Ei mă vor da afară!” Lasă-i să te dea! Tu să ai ziua ta la Golgota. Dumnezeu va avea calea Lui cu tine. Lăsați-mă să o repet: Dumnezeu va avea calea Sa cu tine. Să ne rugăm.

Doamne, o Dumnezeule, du-ne pe toți la Golgota acum. Doamne, să ne depărtăm de teama de oameni, de teama de ceea ce va spune cineva. Toată lumea a râs de el! Dar El a fost ascultător până la moarte. El a fost ascultător până la ocară. El a fost ascultător chiar și stăpânirilor omenești. Noi vedem că atunci când Satana a lovit acest pământ, el a devenit conducător și o autoritate. El a mărturisit aceasta înaintea Domnului nostru: „Aceste împărății sunt ale mele. Fac cu ele ce vreau eu.” Și înțelegem că de atunci până în ziua de azi, această lume, sub blestem, a fost condusă de acela care a adus blestemul. Dar o, Dumnezeule, noi slujim o Împărăție care nu este blestemată. Tată Dumnezeule, cât de minunat este că Tu ai făcut lucruri mari, și în lumea filmului, lăsând să apară acele imagini precum „Cele zece porunci”, și ai lăsat să fie văzute de bărbați și femei la care nici umbra nu li se vedea pe poarta bisericii, ca ei să vadă ce este. Calea lui Dumnezeu este o cale

respinsă de lume, pentru că este ca și cum am merge în Rusia comunistă...Noi suntem în lumea aceasta, dar nu suntem din lumea aceasta. Noi am mers la Golgota. Am fost răstigniți, cu Împărăția lui Dumnezeu, ca să fim ai Lui. N-are importanță ce spune lumea, noi mergem pe calea celor puțini și disprețuiți ai Domnului. Noi mergem spre înviere, și credem Doamne, că în curând vom fi înviați într-o Împărăție care va învinge lumea acesta, așa cum a văzut Daniel, cum lumea s-a spart în bucățele și vântul le-a împrăștiat ca pleava la treierat. Dar muntele, Stânca, a crescut într-un munte mare care a acoperit pământul. Stânca aceea va veni. O Dumnezeule, noi vrem să fim o parte din aceasta. Să ne lepădăm de noi înșine, să ne luăm crucea în fiecare zi, și să trăim pentru Hristos, să trăim pentru alții. Dăruiește-o, Doamne.

Dacă este cineva aici în dimineața aceasta, care nu-L cunoaște pe El ca Mântuitor și ar dori să fie amintit în rugăciunea de încheiere, și ar vrea ca aceasta să fie ziua lui la Golgota, vreți să ridicați mâinile și să spuneți „Roagă-te pentru mine frate Branham. Eu vreau să-L cunosc ca Mântuitor al meu.” Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere. Altceineva? Dumnezeu să te binecuvânteze, fratele meu, acolo în spate. Mai este cineva care spune „Vreau să-L cunosc. Vreau ca aceasta să fie pentru mine o zi la Golgota. Eu sunt bolnav și obosit. La ce-mi folosește să glumesc cu acel lucru pentru care am fost născut? Eu am fost născut ca să fiu un fiu al lui Dumnezeu, și eu mă țin de lucrurile acestei lumi. Dumnezeule, lasă-mă să fiu răstignit astăzi. Să fiu răstignit eu și ideile mele, ca să pot trăi cu Hristos, și să trăiesc pentru alții. N-are importanță ce-mi fac ei, dacă râd de mine, mă prigonesc și vorbesc rău despre mine, lasă-mă să merg smerit mai departe, blând ca un miel, așa cum a făcut El. El a promis că mă va învia în zilele din urmă. Eu aștept ziua aceea.” Se vor mai ridica mâini? Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Tatăl nostru ceresc, s-a spus că atunci când Petru a predicat în ziua Cincizecimii, „cei ce au crezut, au fost adăugați bisericii.” Acești oameni care și-au ridicat mâinile cred din toată inima. Eu cred că ei au crezut din toată inima. Și dacă este așa, atunci aici așteaptă un bazin cu apă. Ei vor să aibă păcatele iertate. Aici este cineva care-i poate boteza în Numele acela, singurul Nume dat sub ceruri prin care noi trebuie să fim mântuiți. Căci așa cum am amintit mai devreme, pocăința și iertarea păcatelor trebuie predicate în Numele Lui, întregii lumi, începând de la

Ierusalim... Iar la Ierusalim, când s-a predicat pocăința și iertarea păcatelor, apostolul le-a vorbit despre Scripturi, și a spus că mai întâi ei trebuie să se pocăiască și apoi să fie botezați în Numele lui Isus Hristos. Aceasta trebuia s-o facă predicatorul. Ei să se pocăiască, iar el să-i boteze spre iertarea păcatelor lor. „Celor ce le veți ierta păcatele, le vor fi iertate. Celor ce le veți ținea, vor fi ținute.”

Tată, cum ar putea lumea asta să iasă din nebunia în care este? De ce nu cred evanghelia simplă? Ei au înlocuit-o, cu nume false, botezuri false, false botezuri ale Duhului Sfânt, ei dau mâna cu predicatorii și folosesc titlurile Tată, Fiu, Duh Sfânt, un crez făcut de romani, nu o învățătură creștină din Biblie. Păcatele nu pot fi iertate prin titluri, ci prin Numele lui Isus Hristos. Acum Tată, știm că aceasta este ceva ce stârnește antipatia. Căile Tale au fost tot timpul astfel. Dar lasă ca bărbații și femeile din această dimineață, să vină la ziua aceea, ziua aceea de la Golgota, când Isus a disprețuit rușinea de a fi dezbrăcat, scuipat, când toată lumea a râs de El, biserica și oamenii care ar fi trebuit să-L iubească. Și cu toate astea, El nu Și-a deschis gura și a mers și a murit pentru aceia care râdeau de El.

Dumnezeule, în dimineața aceasta du-ne la Golgota, iar dacă ei spun că noi suntem nebuni, dacă spun că am înțeles greșit Scripturile, orice ar spune ei, Dumnezeu, ei nu pot spune în prezența lui Dumnezeu că este greșit. Nu își pot acoperi păcatele cu Biblia. Biblia le descoperă păcatele, necredința lor ca să fie populari, ca să procedeze ca restul mulțimii. Fie ca ei să vină la Golgota în dimineața aceasta, și începând de la Ierusalim, pocăința și iertarea păcatelor trebuie predicată în Numele Lui, tuturor neamurilor. Să facă același pas răstignit, pentru a fi bătuți, scuipați și luați în râs, numiți cu tot felul de nume de renegații religioși, precum: „dezbinători ai bisericilor” și orice altceva.

Doamne, fie ca noi în dimineața aceasta să mergem pe calea celor puțini și disprețuiți, ai Domnului. Fie ca noi să umblăm ca și apostolii, să nu ne întoarcem nici la dreapta nici la stânga, și să-L slujim pe Dumnezeu din inimă. Dăruiește-o, Tată. Acum, vindecă bolnavii care vin pentru rugăciune. Fie ca aceia care și-au ridicat mâinile, să se pocăiască chiar acum în inimile lor. Fie ca aceia care au așteptat atât de mult, să meargă repede la apă și să li se ierte păcatele în Numele Jertfei, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Amin.

